

10.	P	Leon Veliki, papež	Otoče	17.30	† Martina Kočevarja, za god
11.	T	Martin, škof	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Iskra
12.	S	Jozafat, škof in mučenec	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimnic, 30. dan
13.	Č	Stanislav Kostka, red.			maše v fari ne bo
14.	P	Nikolaj Tavelič, mučenec	Kamna Gorica	17.30	† Štefanijo Benedik, 7. dan
15.	S	Albert Veliki, škof	Kamna Gorica	17.00	za farane
16.	N	33. NEDELJA MED LETOM teden zaporov	Dobrava	8.00	SVETOVNI DAN UBOGIH †† Katarino in Jakoba Praprotnik
17.	P	Elizabeta, red.	Otoče	17.30	† Stanislava Pogačnika, za god
18.	T	Filipina, redovnica	Dobrava	17.30	†† Jurjeve
19.	S	Matilda, red.			maše v fari ne bo
20.	Č	Edmund, kralj	Dobrava	17.30	† Marijo Šinkovec, 30. dan
21.	P	Darovanje device Marije			maše v fari ne bo
22.	S	Cecilija, muč.	Dobrava	17.00	za farane
23.	N	NEDELJA KRISTUSA KRALJA	Kamna Gorica	8.00	†† Erman in Tratar zakonodajni referendum o pomoči pri prostovoljnem končanju življenja

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

V nedeljo 23. novembra 2025 se udeležite referenduma in na njem glasujte PROTI. S svojim glasom PROTI se boste zavzeli za Jezusovo zapoved ljubezni do bližnjega in za spoštovanje pete Božje zapovedi: »Ne ubijaj!« Sv. Matej je 25. poglavju svojega evangelija v 40 vrstici je zapisal Jezusove besede: »Kar ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni.« Papež Leon XIV. pa poudarja: »Ne moremo zgraditi pravične družbe, če zavržemo najšibkejše – najsi bodo to otroci v maternici ali starejši v svoji slabotnosti, saj so vsi Božji dar.«(vir: Pridi .com)

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 24. (od 9. 11. do 23. 11. 2025)

zgodovinar Aleš Maver: MATI VSEH CERKVA (vir Družina)

Že kot otroka me je prevzelo navdušenje nad bogoslužjem in bogoslužnim koledarjem. Ko sem nekoč za božič za darilo dobil žepni misal, sem bil presenečen, koliko dni v cerkvenem letu, za katere nisem prej še nikoli slišal, je imelo oznako praznik ali celo slovesni praznik. Mamo sem nič hudega sluteč pobaral, ali so v njenem otroštvu hodili k maši za praznik posvetitve lateranske bazilike, ki ga obhajamo ta teden. Seveda se mi je smejala. Od takrat sem si razbijal glavo, zakaj, za božjo voljo, je ravno ta bazilika tako pomembna, da naj bi njeno posvetitev praznovali po vsem svetu.

Cerkev sama mi takrat ni bila več neznana. Nasprotno, ob mojem prvem obisku Rima leto ali dve prej je name naredila največji vtis... Stoletja so opravila svoje, papeži so se skoraj popolnoma premaknili v Vatikan in v zavesti vernikov je prestiž rimske stolnice, kar naša bazilika vendarle je, precej upadel. Oči so praviloma uprte v Petrovo cerkev. Da je njena, po nastanku nekoliko starejša »kolegica« pri vhodu označena kot **mater et caput, mati in glava vseh cerkva sveta**, rado pobegne iz misli. Je pa vsakoletni praznik njene posvetitve dobrodošla **priložnost za premislek o tem, kaj danes katoliškemu kristjanu sploh še pomeni Rim**, katerega osrednja bogoslužna stavba uradno je. Pokojni in pogosto nenadkriljivo duhoviti profesor in prevajalec Andrej Capuder je nekoč zapisal, da s(m)o se Slovenci v preteklosti v današnjo prestolnico Italije kot sedež Cerkve vseskozi ozirali s skoraj pretirano bogaboječnostjo in se celo trudili biti bolj papeški od papeža.

Veliki romanist je že vedel, o čem govori, a časi so se v 20. stoletju tudi spremenili (kot je ravno tako ugotavljal). Pobožna zagledanost v stol prvaka apostolov in njegovo mesto je v naši generaciji katoličanov redkejša ptica kot med predniki. Celotako, kadar ostaja nedotaknjena sinovska ali hčerinska vdanost možu, ki sedi na rimskem stolu. Zato je uporaba pridevnika »rimskokatoliški« dandanašnji bolj domena tistih, ki s Cerkvijo ne vedo kaj početi in ki bi nekako radi poudarili njeno zemeljsko, če že ne oblastniške narave. Kdor da kaj nase kot vernik, se nadležnega »rimskega« dodatka prejkone otepa. Pogosto mu velja za nezdržljivega s pojmom »katoliški«, saj ta vendarle nakazuje splošnost, ki ne more biti omejena z v svetovnem merilu le srednje pomembnim središčem... A kar na prvi pogled deluje na moč razumno, je nemara zavajajoče. Splošnost se namreč izgubi v nedorečenosti in celo praznini, če ni v ničemer zakoreninjena. Da lahko kaj pove vsem, mora sploh imeti povedati kaj svojega. Seveda se to nekaj ni izvalilo v Rimu in se je tam zgostilo zaradi kopice zgodovinskih okoliščin. A omenjeno ne zmanjšuje današnje vloge večnega mesta kot kraja s posebno vlogo. Zaradi tega je lateranska bazilika vsaj malo stolnica vseh nas.

SPOMIN NA POSVETITEV LATERANSKE BAZILIKE

Ste se kdaj vprašali, **kaj je najbolj dragoceno v cerkvi?** Je to tabernakelj? Oltar? Morda zvonik, ki nas s svojim glasom kliče k molitvi? Lepota arhitekture in poslikav? Morda lepi mašni plašči in uglasena liturgija?

Četudi je vse to dragoceno, vendarle ni srce Cerkve. Srce Cerkve ni zid, ni

umetnina, ni zvok orgel. Srce Cerkve je njen temelj. Neviden, a nujen. Zdi se skrit, a je ključen. In danes, ko slavimo posvetitev veličastne lateranske bazilike in se obenem spominjamo svoje lastne duhovne zgradbe, nam Božja Beseda postavlja pred oči eno samo jasno vprašanje: **»Na katerem temelju gradiš?«**

Slišali smo apostola Pavla: **»Drugega temelja nihče ne more položiti, razen tega, ki je položen, in ta je Jezus Kristus«** (1 Kor 3,11). Vse drugo, čeprav zlato, bleščeče, všečno – bo nekoč pogorelo, zbledelo ali se sesulo, če ni bilo zgrajeno na Njem. To velja tako za zidove cerkva kot tudi za zidove naših duš, naših družin, naših skupnosti. In tu, dragi bratje in sestre, se začne hvaležnost Bogu, da med nami postavlja temelje, ne iz betona, ampak iz Besede in telesa svojega Sina.

V prvem berilu prerok Ezekiel opiše čudovito videnje: **izpod praga templja teče reka. Najprej majhen potok. A dlje ko teče, bolj narašča, bolj oživlja. In kam gre? V Arabo, v sušno deželo.** V Mrtvo morje, v vodo, ki je tako slana, da ne omogoča življenja. In kaj se zgodi? **Čudež: mrtvo postane živo, slano postane pitno, suho ozeleni. »Kamor koli bo prišla reka, bo vse oživilo«** (Ez 47,9).

Zemlja, za katero se je zdelo, da je za vedno obsojena na jalovost, razkrije izjemen potencial: postane vrt z zimzelenimi drevesi in listi ter plodovi z zdravilno močjo. Za ta vrt je značilno, da spoštuje in krepi vsako raznolikost, saj **»ob reki na obeh bregovih raste vsakovrstno sadno drevje«** (Ez 47,12). **To je veličasten simbol, ne le tega, da lahko Bog vse naše življenjske polomije, celo zlo, preobraža v rodovitno življenje, ampak tudi tega, da pristno krščansko življenje nujno postaja tudi prostor življenja za druge.** Ezekiel namreč pove, da **»voda, ki ga napaja, teče iz svetišča«** (47,12). Bog je izvir moči življenja, ki nas presega, in nam omogoča, da sami postajamo oživljajoča reka. Bog nas napaja s svojo milostjo in nas hkrati vabi, da ne ostajamo znotraj templja kot voda v vodnjaku, ampak da tečemo in se izlivamo tja, kjer je izsušeno, mrzlo, mrtvo. **Kajti Božja logika ni v tem, da bi morali ostajati le v templju, temveč v tem, da pustimo, da voda iz templja preplavi puščavo sveta.**

Zato, bratje in sestre, hvala Bogu, da nas ni poklical, da bi le sedeli v cerkvenih klopeh, ampak nas preobraža v reko, ki oživlja. Zahvalimo se danes Bogu, da nas je v preteklem letu zdravil in krepil s svojimi zakramenti, da bi lahko bili tudi mi v tem svetu kakor

rodovitna drevesa ob reki, katerih listi so zdravilo, katerih sadeži so za vsakogar. Gospod ustvarja prostor za vsakogar: ustvarja raznolikost, ne uniformiranosti. **Hvaležni smo Gospodu, da Cerkev ni le ene barve, da jo gradijo različni slogi in številne pesmi – da je kljub človeškemu grehu čudovita Božja njiva z mnogimi vrstami in mnogimi obrazy.**

Različnost pa ni mogoča brez zvestobe isti poklicanosti k svetosti. Pavel nam v drugem berilu **nastavi ogledalo: »Ali ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?«** (1 Kor 3,16). Bog z veseljem prebiva med nami in s svojo zvesto ljubeznijo podpira našo šibkost, a tudi pričakuje, da bomo postali modri arhitekti, sposobni sodelovati z Njim, pri gradnji občestva v skladu z logiko Njegovega kraljestva.

A žal Bog velikokrat namesto sodelavcev v svojem templju najde **»prodajalce volov, ovc in golobov ter menjalce denarja«** (Jn 2,14). Evangelij nam danes postreže z nadvse neprijetnim prizorom, ki zahteva naš iskren odgovor. **Jezus pride v tempelj, vzame bič in prevrne mize. Izžene živali, raztrese denar. Ne gre za nenadzorovan izpad jeze, ampak za znamenje,** ob katerem se moramo vprašati: **»Koliko prostora v 'templju našega življenja' zavzemajo razne tržnice, hrup, trgovanje z Bogom ali celo na njegov račun? Kolikšen del naše duše je namenjen resnični molitvi in sodelovanju z Njegovim načrtom odrešenja? Koliko našega cerkvenega delovanja je v resnici odprto za srečanje z Bogom?«**

Zato danes Gospodu hvaležno recimo: **»Hvala, ker ne molčiš, ko v templju trgujemo. Hvala, ker si tudi v preteklem letu prevračal, kar smo sami slabo postavili. Hvala za Tvojo gorečnost. Hvala, ker nas vznemirjaš, podiraš in znova gradiš.«**

Ko Judje očitajo Jezusu, **»s kakšno pravico to dela«,** jim da presunljivo obljubo: **»Podrite ta tempelj in v treh dneh ga bom postavil«** (Jn 2,19). **Govoril je o svojem telesu, ki bo v treh dneh obnovljeno. Na križu podrto. V vstajenju povzdignjeno.**

Bratje in sestre, v tem je največji razlog za našo hvaležnost: ni porušene zgradbe, ki je Kristus ne bi mogel obnoviti. **Ni človeka, ki bi bil za vedno izgubljen.** Ni srca, ki bi bilo preveč zlomljeno, da ne bi moglo ponovno postati svetišče Duha. Bog je sposoben vedno znova v treh dneh postaviti, kar smo mi porušili. Oživiti, kar se je posušilo. Naj nas ti trije Jezusovi dnevi spremljajo kot nežna pesem vere. Morda smo padli. Morda se nam zdi, da je naše življenje propadlo. Morda je celo naša vera kot Mrtvo morje – brez življenja, brez gibanja, brez rib. A kljub vsemu: voda iz templja teče tudi tja. Prav tja! In oživlja.

Zahvalimo se za življenje. Za ljudi okrog nas. Za vsakogar, ki se pusti očistiti, da bi postal prozoren za Boga. Za vse, ki so postali reka življenja za druge. Za tiste, ki zdržijo ogenj prečiščevanja in ostajajo hvaležni. Zahvalimo se danes, da je temelj Cerkve oseba. Ne strategija, ne ideja, ne funkcija, ne struktura, ampak oseba – Jezus Kristus. Temelj, ki ne razpoka. Temelj, ki ne razpade. Temelj, ki ne razočara.

Izkušnja Jezusovega delovanja v preteklosti nam vliva pogum za prihodnost. Ostanimo njegovi sodelavci, predani graditelji, modri stavbeniki, kot pravi apostol Pavel (prim. 1 Kor 3,10). Ne graditelji iz kartona, ampak iz zaupanja. Ne graditelji slavolokov lastni veličini, ampak tihi, zvesti sodelavci evangelija.

Gregor Celestina, spiritual v bogoslovnem semenišču v Ljubljani